Polish Violin Duos

Bartłomiej Nizioł
skrzypce/violin
Jarosław Pietrzak
skrzypce/violin

Górecki

Szymański

Ptaszyńska

Pstrokońska-Nawratil

Augustyn

Drożdżewski

DUX
Recording Producers

Zrealizowano przy pomocy finansowej Ministerstwa Kultury

©DUX 2002
DUX 0398

Nagranie zrealizowano w Studio Polskiego Radia we Wrocławiu, we wrześniu 2000 r.
Recorded at the Polish Radio Studio in Wrocław, September 2000

MAŁGORZATA POLAŃSKA, LECH TOŁWIŃSKI
Reżyser nagrania / Recording supervision & sound engineering

DOROTA TARNOWSKA-ANTOSIK
Montaż cyfrowy / Digital editing

ANNA TKACZYK
Konsultacja / Consultation

AGNIESZKA ZAKRZEWSKA
Projekt graficzny / Design

TOMASZ SULEJEWSKI
Skład / Page layout

TOMASZ JEŻ
Redakcja / Editor

Manufactured by TAKT, Poland

DUX Recording Producers, Morskie Oko 2, 02-511 Warsaw, Poland, www.dux.pl e-mail: dux@dux.pl

Polish Violin Duos

Henryk Mikołaj Górecki – *Sonata na dwoje skrzypiec*
Paweł Szymański – *A due*
Marta Ptaszyńska – *Mancala for Two Violins*
Grażyna Pstrokońska-Nawratil – *Madrigale (I)*
Rafał Augustyn – *Utwór cykliczny nr 1*
Piotr Drożdżewski – *Sonata a due violini*

Bartłomiej Nizioł – skrzypce / violin
Jarosław Pietrzak – skrzypce / violin

1 kwietnia 2000 roku, w ramach organizowanego przez wrocławski oddział Związku Kompozytorów Polskich festiwalu „Musica Polonica Nova” odbył się koncert muzyki współczesnej. Zaprezentowany wówczas repertuar, zawierający panoramę polskiej muzyki kameralnej drugiej połowy XX wieku, w interpretacji dwóch znakomitych skrzypków – Bartłomieja Nizioła i Jarosława Pietrzaka – stał się podstawą wydania niniejszej płyty.

Zacząć wypada od jednego z największych i najbardziej awangardowych kompozytorów polskich – **Henryka Mikołaja Góreckiego**. Jego muzyczne poszukiwania rozpoczęły się już w okresie studiów na Akademii Muzycznej w Katowicach. W początkowym okresie twórczości odwoływał się do stylistyki konstruktywistycznej, często nawiązywał do rytmiki motorycznej, nie stronił od eksperymentów z nowymi formami wyrazu. Stopniowo zwracał się w stronę techniki serialnej i muzycznego witalizmu, czego najlepszym przykładem może być słynne *Scontri* op. 17 (1960). Począwszy od cyklu *Genesis* op. 19 (1962-63), Górecki coraz więcej uwagi przywiązywał do wyboru jakości brzmieniowych, które w różny sposób decydowały o architektonice poszczególnych kompozycji. Technika sonorystyczna doprowadziła kompozytora do stopniowej redukcji struktur dźwiękowych, przy jednoczesnym zwiększeniu obsady wykonawczej (*Refren* op. 21, 1965); w konsekwencji podejmował pracę nad wielkimi formami wokalno-instrumentalnymi, z tekstem najczęściej sakralnym, który decydował o specyficznej, ekspresjonistycznej estetyce jego dzieł (*Symfonia pieśni żałosnych* op. 36, 1976). Napisana w 1957 roku ***Sonata na dwoje skrzypiec*** op. 10 należy do młodzieńczego okresu twórczości kompozytora, w którym przełamywał estetykę muzycznego neoklasycyzmu. Zaowocowało to radykalizacją harmoniki, redukcją materiału muzycznego i wyrafinowaniem środków, służących maksymalizacji ekspresji. Niezwykły dramatyzm, jaki cechuje ten utwór, wynika w znacznej mierze z twórczego operowania kontrastem, przejawiającym się na wszystkich płaszczyznach kształtowania dzieła muzycznego (m.in. dynamicznej, kolorystycznej, artykulacyjnej i metrycznej). Operowanie technikami współczesnymi doskonale współgra ze swobodnym wykorzystaniem wcześniejszych konwencji stylistycznych – od permanentnej motoryki, przeplatanej nastrojową, impresjonistyczną refleksją w części I (*Allegro molto*), przez snucie motywiczne, przerywane reminiscencjami tańca w części II (*Adagio sostenuto*), do części III (*Andante con moto*), osnutej wokół ewidentnych refleksów barokowych, potraktowanych jako materiał do wirtuozowskiej zabawy dźwiękiem.

„Surkonwencjonalizm” to określenie, jakiego używa mówiąc o swojej muzyce, **Paweł Szymański.** Neoklasycyzm i swoiste wykorzystanie dawnej stylistyki muzycznej staje się

punktem wyjścia dla tej techniki kompozytorskiej, opracowującej pierwotny materiał w sposób brawurowy i wirtuozowski. Tak, jak w przypadku palimpsestów, wykorzystywane konstrukcje dźwiękowe czasem przeświecają spod zakrywającego je tekstu, czasem umykają, każąc jedynie domyślać się swego istnienia w tle dominującego w danej chwili materiału dźwiękowego. W twórczości Szymańskiego szczególne miejsce zajmują utwory orkiestrowe (*Partity II, III, IV*, *Koncert fortepianowy*), dzieła liturgiczne (*Miserere* na głosy i instrumenty), wiele utworów kameralnych (przeznaczonych zwłaszcza na kwartet smyczkowy, czasem z głosem solowym) oraz miniatury solowe. ***A due*** zostało zadedykowane wybitnemu polskiemu muzykologowi, profesorowi Michałowi Bristigerowi na jego siedemdziesiąte urodziny. Szymański operuje prostymi motywami, pozostawionymi jakby w roztargnieniu przez dawnego mistrza, posługując się nimi z zaskakującą swobodą i inwencją. Małe rozmiary tego utworu nie pozwalają w pełni docenić możliwości kompozytora, którego twórczość stanowi być może najbardziej znaczące zjawisko polskiej muzyki ostatnich lat. Zaskakuje on wciąż swoją publiczność, występując raz w roli zdyscyplinowanego technika, raz jako tworzący złudzenie rzeczywistości metafizyk i iluzjonista, raz znowu jako wybuchający feerią błyskotliwych efektów prestidigitator.

Marta Ptaszyńska jest perkusistką i kompozytorką, laureatką wielu konkursów kompozytorskich organizowanych w Polsce i na świecie. Uczy gry na perkusji w kilku uczelniach amerykańskich, wykładając równocześnie kompozycję. W swoim dorobku ma wiele utworów na zespół perkusyjny lub na instrumenty solowe (często przeznaczone dla dzieci), opery, dzieła kameralne i orkiestrowe, charakteryzujące się oryginalną obsadą (także z głosami wokalnymi) oraz miniatury instrumentalne. Fascynacja perkusją spowodowała odkrycie przez kompozytorkę niezliczonych możliwości ekspresyjnych, jakie dają te instrumenty. Znamienne, że zdecydowana większość jej kompozycji jest pomyślana z udziałem perkusji, lub wręcz na nią przeznaczona. Stąd perkusja staje się nie tłem – jak w większości dzieł orkiestrowych – ale integralnym, często najważniejszym komponentem dzieła. Ogromne możliwości barwowe instrumentów perkusyjnych ujawniają się najbardziej wyraziście w *Koncercie na marimbę i orkiestrę*. Bogactwo efektów kolorystycznych wywołuje częste skojarzenia muzyki Ptaszyńskiej z malarstwem – jest to tym bardziej uprawnione, że sama kompozytorka nadaje swoim dziełom tytuły zaczerpnięte z tej właśnie sztuki. Jeden z utworów skomentowała następująco: „Podobnie jak poezja, muzyka przesycona jest intensywnym kolorytem oraz jaskrawo kontrastowymi barwami, przywodzącymi na myśl świat malarski Gauguina”. ***Mancala*** na dwoje skrzypiec została napisana w 1997 roku. Kompozytorka tak wyjaśnia tytuł swojego

utworu: „mancala to ulubiona gra faraonów w starożytnym Egipcie. Jest to gra dla dwóch osób (faraona i osoby towarzyszącej) polegająca na zastawianiu pól kamyczkami w taki sposób, że wygrywa ten, kto zdobędzie najwięcej pól i tym samym zbierze największą ilość kamyczków. W moim utworze dialog ten rozgrywa się stopniowo i dochodzi do momentu kulminacyjnego, ale w końcowym efekcie wygrywają obydwie strony". Nawiązanie do tej gry wyraźnie odzwierciedlone jest poprzez architektonikę utworu: konsekwentnie prowadzony na różnych płaszczyznach dialog muzyczny, doprowadza w końcu do uzgodnienia i pogodzenia obu głosów.

Grażyna Pstrokońska-Nawratil, kompozytorka i pedagog muzyczny, laureatka konkursu kompozytorskiego im. G. Filetberga oraz III nagrody na Międzynarodowej Trybunie Kompozytorów UNESCO w Paryżu, profesor i wykładowca PWSM we Wrocławiu. Pisze głównie dzieła orkiestrowe (*Ikar*, *Fresco IV „alla campana"*), wokalno-instrumentalne (*Fresco V – „Eterne"*) i kameralne (*Kwartet lidyjski*). ***Madrigale*** to utrzymany w jednolitym charakterze utwór o spójnej formie, zbudowany na zasadzie operowania pół- i ćwierćtonami. Częste wykorzystanie glissanda oraz trylów tworzy charakterystyczny koloryt, współbrzmiący dobrze z barwowymi właściwościami skrzypiec. Zaczynające utwór pojedyncze dźwięki, stopniowo wzbogacane różnymi ornamentacjami, prowadzą do stałej figuracji, która daje ciekawy efekt kolorowego szumu. Wśród tego zaznaczają się czasem fragmenty melodii, snute przez chwilę, by zaraz wtopić się w nieustannie rozedrganą aurę dźwiękową. I dopiero na końcu kompozytorka zaskakuje nas radykalną zmianą nastroju: dramatyczne akordy o intensywnej dynamice wyrywają słuchacza z tęsknoty za czymś szlachetnym i utraconym, by w ostatnich taktach dać mu szansę uspokojenia, odetchnięcia, powrotu do swojej idylli. Utwór ten nie jest stylizacją ani transformacją renesansowej formy, lecz raczej próbą oddania poprzez piękno właściwej madrygałowi idei wyrażania złożonych, czasem konfliktowych treści.

Rafał Augustyn – kompozytor, polonista, krytyk muzyczny, aktor i pianista. Jest uczniem Henryka Góreckiego, współpracował z najlepszymi polskimi teatrami, prowadził wykłady zagraniczne, jego kompozycje były wykonywane na festiwalach w większości krajów europejskich, Ameryce i Japonii. Korzystając ze zdobyczy nowoczesnego języka, Augustyn sięga również do tradycji, warsztatowa rzetelność nie wyklucza jednak silnej emocjonalności jego muzyki. Przywiązywanie dużej wagi do przebiegu muzycznego, budowanie napięcia i zachowanie dramaturgii, kapryśny humor, pulsująca rytmika oraz delikatne efekty dźwiękowe to tylko niektóre cechy jego warsztatu. Jego ***Utwory cykliczne*** to zbiór niezależnych prób odwzorowania w muzyce różnych aspektów czasu, niekoniecznie muzycznego. Napisany

w 1986 roku *Utwór cykliczny nr 1* powstał z inspiracji cyklicznymi koncepcjami czasu w filozofii i muzyce hinduskiej – nie jest jednak orientalną stylizacją, tylko zestawieniem niezależnych od siebie interpretacji poszczególnych wykonawców (ich liczba jest dowolna). „Cykliczność to tutaj swego rodzaju powtarzające się wzory, o bardzo powolnym pulsie, które z pojedynczego dźwięku rozrastają się wciąż w nowe rozgałęzienia, powolnie, uparcie i jakby w zamyśleniu. Wewnętrzna spójność jest silna i oczywista, ale pozostawia też miejsce dla żywej i rozkwitającej figuracyjnej inwencji. (...) Miejsce melodii jest tak centralne, że większość muzyki jest w rzeczywistości jednogłosowa, mimo że napisano ją na dwa instrumenty. (...) Szeroko rozsnuta melodyka Augustyna nie jest ani tonalna ani śpiewna, ale z racji swojego spokoju, równowagi i wewnętrznej logiki odczuwa się ją jako głęboko harmonijną i piękną. Wyborna ekonomia i nigdy nie zawodzące wyczucie grawitacji trzymają na wodzy krążenie, rozszerzające się w wielkie spirale, a następnie powracające do punktu wyjścia. Nie ma tu niczego zbytecznego, niczego pospiesznego, a efekty wiolinistyczne wprowadza się z największą rozwagą.” (Jan Jacoby, *Wyrafinowana sztuka dźwięku*, „Politiken”).

Przegląd kompozytorów ostatniego półwiecza zamykamy postacią **Piotra Drożdżewskiego**. Absolwent Politechniki Wrocławskiej, obecnie profesor chemii, zdobył laury także w zakresie kompozycji – za swoje utwory był nagradzany i wyróżniany na wielu polskich konkursach kompozytorskich. Każda z czterech części wirtuozowskiej ***Sonaty a due violini*** portretuje jedną z czterech strun skrzypiec, starając się wyrazić swym charakterem typowe dla każdej struny tonacje, barwy i stany emocjonalne. Tytułowy dźwięk jest w każdej części traktowany w sposób uprzywilejowany, wokół niego toczy się muzyczna narracja. Część I (*Moderato maestoso*), poświęcona strunie D, jest zatem okazała i majestatyczna; część II – A (*Allegro leggiero*), przebiega jak lekkie, żartobliwe scherzo; E – nazywająca część III (*Andante quieto*) snuje się w sposób delikatny, nawet elegijny; wreszcie G – odpowiadająca części IV (*Allegro con brio*) wprowadza nastrój dramatyczny i burzliwy, budowany za pomocą naprzemiennego układu dużych i małych odległości pomiędzy dźwiękami. Drożdżewski oscyluje między klasycyzmem (w formie), a jego zaprzeczeniem (w sposobie kształtowania materiału dźwiękowego); całość, ujęta w klasyczne ramy, nieustannie się temu klasycyzmowi wymyka.

Zamykając swoje refleksje nad muzyką współczesną, dochodzimy do konstatacji, że może właśnie ten ambiwalentny stosunek do tradycji jest najbardziej charakterystyczną cechą wszystkich kompozytorów i wykonawców muzyki, która nie mieszcząc się w sztywnych ramach konwencji, poszukuje nowych przestrzeni istnienia i nowych form piękna.

Anna Jeż

On 1 April 2000 a concert of contemporary music was held in the city of Wrocław as part of the annual festival 'Musica Polonica Nova' organized by the local branch of the Polish Composers' Union. It featured a panorama of Polish chamber music of the second half of the 20th century in the interpretation of two outstanding violinists, Bartłomiej Nizioł and Jarosław Pietrzak. The repertoire presented on that occasion is the backbone of the present CD.

Henryk Mikołaj Górecki is among Poland's greatest and most avant-garde composers. He started to forge his individual idiom even while he was a student at the Music Academy in Katowice. The early years of his career were connected to the constructivist style. He often drew on motoric rhythms and experimented with new expressive features. Gradually he turned towards the serial technique and musical vitalism, of which the famous *Scontri* Op. 17 (1960) was the best example. Starting with the cycle *Genesis* Op. 19 (1962-63), Górecki attached growing attention to the selection of timbral qualities which shaped, to a varying degree, the architecture of his pieces. The sonorist technique led the composer to a gradual reduction of sound structures, with the simultaneous expansion of performing forces (*Refrain* Op. 21, 1965). As a consequence he produced several large-scale vocal-instrumental compositions, mostly with religious texts which governed their specific, expressionist aesthetics (*Symphony of Sorrowful Songs* Op. 36, 1976). The ***Sonata for two violins*** Op. 10 (1957) belongs to Górecki's youthful period, during which he was preoccupied with overcoming the legacy of musical neo-classicism. It bore fruit in the radicalization of harmonic devices, the reduction of musical material and the refinement of effects, with the intention of achieving maximum expression. The extraordinary dramatic weight which is the hallmark of the *Sonata* stems to a large extent from an ingenious use of contrast, which is manifested in all aspects of shaping the musical material (dynamic, timbral, articulatory and metrical). The way the composer employs contemporary techniques corresponds excellently to the free use of earlier stylistic conventions, from pervasive motoricism, interwoven with atmospheric, impressionistic reflection in the first movement (*Allegro molto*), through the motivic textures, interrupted by the reminiscences of a dance, of the second movement (*Adagio sostenuto*), to the third movement (*Andante con moto*), developed around evident Baroque reflexes treated as a material for virtuoso playing with sound.

'Surconventionality' is the term which **Paweł Szymański** often uses in reference to his music. Neo-classicism and the specific use of old musical styles are the starting points for developing a compositional technique which shapes the original material in a bravura,

virtuoso manner. Like in palimpsests, the sound constructions employed sometimes shine from beneath the text which covers them. Sometimes they run away, forcing the listener to suspect they exist behind the dominant foreground musical material. A special place in Szymański's output is occupied by orchestral pieces (*Partitas II, III, IV*, *Piano Concerto*), liturgical music (*Miserere* for voices and instruments), chamber compositions (particularly for string quartet, sometimes with solo voice) and solo miniatures. ***A due*** was dedicated to professor Michał Bristiger, the prominent Polish musicologist, for his 70th birthday. Szymański employs here simple motifs, which make an impression of having been left by an absent-minded master of the past, with an incredible ease and inventiveness. The brevity of the piece does not allow us to acknowledge the full potential of the composer, whose oeuvre seems to be the most noteworthy phenomenon in Polish music of recent years. Szymański takes the listener constantly by surprise, presenting himself as a disciplined technician one day, a metaphysician and illusionist conjuring up reality the other and a magician producing brilliant effects yet another day.

Marta Ptaszyńska is a percussionist and composer, a prizewinner of numerous composers' competitions in Poland and abroad. She teaches composition and percussion at several American universities. Her output includes numerous pieces for percussion ensemble or solo instruments (many specially written for children), operas, chamber and orchestral works scored for original combinations of instruments (and voices), as well as instrumental miniatures. The fascination with percussion has led Ptaszyńska to discover boundless expressive potential in the instruments. The decisive majority of her compositions are scored for percussion or with the participation of percusssion instruments. Hence, unlike in most orchestral works, in Ptaszyńska's music the percussion is not the background but an integral, often the most important ingredient of the piece. The great timbral capabilities of percussion instruments are demonstrated perhaps most vividly in the *Concerto for marimba and orchestra*. The richness of colouristic effects lies behind the frequent associations of Ptaszyńska's music with paintings. This seems to be all the more justified when the composer herself is very fond of giving her pieces titles taken from this art form. In a commentary to one of her pieces she has written: "Like poetry, music is filled with intense colouring and brightly contrasting colours, bringing to mind the world of Gauguin". ***Mancala*** for two violins dates from 1997. Its title is explained by the composer as follows: "Mancala was the favourite game of the Pharaohs in ancient Egypt. A game for two (the pharaoh and one other), it consisted in placing little stones on fields in

such a way as to capture the highest number of fields and thus collect the greatest number of stones. In my piece the dialogue develops gradually and leads to a climax, but in the final account both sides are the winner". The reference to the ancient game is clearly reflected in the architecture of the piece: the musical dialogue, developed on various planes, leads to a reconciliation between the two parts.

Grażyna Pstrokońska-Nawratil is a composer and teacher (at the Music Academy in Wrocław) and a prize-winner of the Grzegorz Fitelberg Composers' Competition and the UNESCO International Composers' Rostrum in Paris (Third Prize). The bulk of her output is taken up by orchestral works (*Icarus, Fresco IV 'alla campan'*), vocal-instrumental pieces (*Fresco V – 'Eterne'*) and chamber compositions (*Lydian Quartet*). **Madrigale** is a piece of an uniform character and coherent form, built around semi- and quarter-tones. The frequent use of glissandi and trills gives it the characteristic colouring, corresponding well to the timbral capabilities of the violin. The single notes which open the piece are gradually enriched with various ornamentations and lead to permanent figuration which gives an interesting effect of a colourful noise. Amongst such musical material, fragments of the melody make their presence felt now and then, developed for a short while only to become lost within the constantly vibrating sound textures. It is only at the very end that the composer surprises us with a total change of atmosphere: dramatic, intensively dynamic chords rouse the listener, from a longing for something noble and lost, to give him a chance to relax and return to his idyll in the very last bars. The composition is not a stylization or transformation of the Renaissance form but rather an attempt to express complex, sometimes conflicting ideas, through the beauty of the madrigal.

Rafał Augustyn is a highly versatile artistic personality, a composer, a researcher in Polish studies, a music critic, actor and pianist. A student of Henryk Mikołaj Górecki, he has collaborated with leading Polish theatre companies, lectured abroad and presented his compositions at festivals in most European countries, America and Japan. While using all the latest compositional devices, Augustyn also draws on tradition. The seriousness of his craft does not deprive his music of strong emotional content. The great stress on the development of musical material, the building of tension and dramatic construction, capricious humour, pulsating rhythms and delicate sound effects, these are some of the hallmarks of Augustyn's music. His ***Cyclic Pieces*** is a collection of independent attempts to reflect in music various aspects of time, not necessarily musical time. Cyclic Piece No. 1 (1986) was inspired by the cyclic concepts of time in Hindu philosophy and music. It is not, however, an

oriental stylization but a combination of interpretations by individual performers (their number is variable), independent of one another. "The cyclic character is created by the recurring patterns of a sort of very slow pulse. From a single note they develop into ever new branches, slowly, persistently and as if in a reverie. The work's internal cohesion is strong and evident, but leaves room also for lively and blossoming figurative invention. (...) Augustyn's broadly elaborated melodic line is neither tonal nor song-like, but on account of its calm, balance and inner logic is experienced by the listener as deeply harmonious and beautiful. An excellent sense of economy and an unfailing feel for gravitation keep the circulation in check; the circulation expands into great spirals and subsequently returns to the point of departure. There are no unnecessary elements, nothing is hasty and the violinistic effects are introduced with the greatest prudence." (Jan Jacoby, The Refined Art of Sound, 'Politiken').

This review of prominent Polish composers of the last fifty years is brought to a close with a piece by **Piotr Drożdżewski**. A graduate of the Wrocław University of Technology, he is now a professor of chemistry. Music is another strand of his interests. His works have brought him many awards at composers' competitions in Poland. ***Sonata a due violini*** is a virtuoso piece in four movements, each of which portrays one of the strings of the violin, trying to convey with its character the keys, timbres and emotional states typical of each string. The title note in each movement is assigned preferential treatment and is the centre of musical narration. The first movement (*Moderato maestoso*), devoted to the D string, is therefore grand and majestic, the second movement – A (*Allegro leggiero*), proceeds like a light scherzo, the third movement (*Andante quieto*) explores the note E in a delicate, almost elegiac manner, while the last movement (*Allegro con brio*), devoted to the G string, introduces a dramatic and stormy mood by means of an alternating pattern of large and small intervals between the notes. Drożdżewski constantly oscillates between classicism (in form) and its negation (in the manner of shaping the musical material); as a whole, his piece, which is cast within the classical framework, is trying to evade classical formats.

A reflection which instantly comes to mind in closing these reflections on modern music is that an ambivalent attitude to tradition is perhaps the most characteristic feature of all composers and performers who search for new avenues of activity and new forms of beauty by turning to music which does not fit the rigours of convention.

Anna Jeż
Translated by *Michał Kubicki*

BARTŁOMIEJ NIZIOŁ – urodził się w roku 1974 w Szczecinie. Ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Poznaniu w klasie prof. Jadwigi Kaliszewskiej. Uczestniczył w kursach mistrzowskich pracując z tej miary skrzypkami i pedagogami co Pierre Amoyal, Zachar Bron, Mauricio Fuks, Ruggiero Ricci i Michael Frischenschlager. Jest laureatem wielu konkursów skrzypcowych. Pierwsze nagrody zdobył miedzy innymi na Międzynarodowym Konkursie w Adelajdzie (1991), Międzynarodowym Konkursie im. Henryka Wieniawskiego w Poznaniu (1991), Międzynarodowym Konkursie w Pretorii (1991), Konkursie Eurowizji w Brukseli (1992) oraz Konkursie im. M. Long – J. Thibaud w Paryżu (1993).
Bartłomiej Nizioł występuje jako solista ze słynnymi orkiestrami, wśród nich z Tonhalle Orchester Zurich, Orchestre Philharmonique de Radio France, English Chamber Orchestra, New-Japan Philharmonic Orchestra, Radio Philharmonie Hannover des NDR, Sinfonia Varsovia. Grał w wielu renomowanych salach koncertowych: Barbican Centre w Londynie (na zaproszenie lorda Yehudi Menuhina), w Salle Pleyel i Théâtre Chatelet w Paryżu, Schauspielhaus w Berlinie, Santory Hall w Tokio, Théâtre Femina w Bordeaux, Teatro Municipal w Rio de Janeiro, Anfiteatro Simon Bolivar w Mexico City, Aula Magna w Caracas, Teatro Nacional w Brasilii, Teatro Municipal w Sao Paolo, Teatro Colon w Bogocie.
Brał także udział w wielu festiwalach muzycznych. Do najważniejszych należą: MIDEM w Cannes (gdzie owacyjnie przyjęto jego recital oraz interpretacje *Koncertu d-moll* Henryka Wieniawskiego), Festival de Radio France w Montpelier, festiwal skrzypcowy „Zino Francescatti", Festival de Carcassone, „Musique et Amitie" w Szwajcarii.
Bartłomiej Nizioł jest I koncertmistrzem i solistą orkiestry Tonhalle w Zurychu, założycielem Nizioł Quartet. Regularnie daje recitale i wieczory sonat na wielu prestiżowych estradach (m.in. wespół z Pinchasem Zukermannem i Elisabeth Leonskają). Występuje także z zespołem Limmig Ensamble z Zurychu. Współpracuje ze światowej sławy kompozytorem muzyki filmowej Vladimirem Cosma, wykonując m.in. jego *Concerto de Berlin*.
W repertuarze ma kilkadziesiąt koncertów skrzypcowych – od Bacha i Vivaldiego po Pendereckiego, którego *II Koncert skrzypcowy* wykonywał m. in. na festiwalu Warszawska Jesień z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Narodowej w Warszawie pod dyrekcja Jana Krenza. Dokonał wielu nagrań radiowych, telewizyjnych i płytowych – m.in. z *Koncertem d-moll* i prawie wszystkimi utworami na skrzypce solo i z fortepianem Henryka Wieniawskiego a także *Koncert skrzypcowy d-moll* Mendelssohna, *Koncert skrzypcowy* współczesnego polskiego kompozytora Jana Astriaba i *Koncerty* Brahmsa.

Artysta gra na instrumencie „Wieniawski” Antonio Stradivariego z roku 1719.

BARTŁOMIEJ NIZIOŁ – was born in 1974 in Szczecin. He studied with Jadwiga Kaliszewska at the Music Academy in Poznań (diploma with distinction). He also participated in numerous master classes given by such outstanding violinists and teachers as Pierre Amoyal, Zachar Bron, Maurizio Fuks, Ruggiero Ricci and Michael Fischenschlager. He won the top accolades at many prestigious international competitions, including the Wieniawski Competition in Poznań (1991), and those in Adelaide (1991), Pretoria (1992), Brussels (Eurovision Competition, 1992) and Paris (M. Long – J. Thibaut Competition, 1993).

He has performed as a soloist with many leading orchestras (Tonhalle Orchester Zurich, Orchestre Philharmonique de Radio France, the English Chamber Orchestra, the New Japan Philharmonic Orchestra, Radio Philharmonie Hannover des NDR, Sinfonia Varsovia) in some of the most prestigious venues, such as the Barbican Centre in London (at the invitation of Lord Yehudi Menuhina), Salle Pleyel and Théâtre Chatelet in Paris, Schauspielhaus in Berlin, Santory Hall in Tokyo, Théâtre Femina in Bordeaux, Teatro Municipal in Rio de Janeiro, Anfiteatro Simon Bolivar in Mexico City, Aula Magna in Caracas, Teatro Nacional in Brasilia, Teatro Municipal in Sao Paolo, and Teatro Colon in Bogota. He has appeared at many renowned music festivals such as the MIDEM in Cannes (where both his recital and the interpretation of Wieniawski's *Concerto in D minor* were enthusiastically received), Festival de Radio France in Montpellier, the Zino Francescatti Violin Festival, the Festival de Carcassone and the ‘Musique et Amitie’ Festival in Switzerland.

Bartłomiej Nizioł is the leader and soloist of the Tonhalle Orchester in Zurich. He is also the founder of the Nizioł Quartet. He gives regular recitals and appears in chamber music concerts in prestigious venues, with such famous partners as Pinchas Zukermann and Elisabeth Leonskaya. He also performs with the Limmig Ensamble of Zurich. He has

collaborated with the world-famous composer of film music, Vladimir Cosma (the solo part in Concerto de Berlin).
Bartłomiej Nizioł's repertoire includes several dozen concertos, from Bach and Vivaldi to Penderecki. He performed Penderecki's *Violin Concerto No. 2* with the Warsaw Philharmonic under Jan Krenz (Warsaw Autumn Festival, 1996). He has made numerous recordings for radio and television, as well as various labels, of Wieniawski's *Concerto in D minor* and almost all of the composer's works for solo violin and violin and piano, Mendelssohn's *Concerto in D minor*, the Brahms *Concertos* and the *Violin Concerto* by the Polish contemporary composer Jan Astriab.
Bartłomiej Nizioł plays the 'Wieniawski' Antonio Stradivari instrument dating from 1719.

JAROSŁAW PIETRZAK, urodzony w Łodzi, z wyróżnieniem ukończył (1981) średnią szkołę muzyczną. Już w 1980 został laureatem Ogólnopolskiego Festiwalu Młodych Skrzypków w Lublinie. Studia ukończył w Akademii Muzycznej w Warszawie w klasie prof. Zenona Brzewskiego. Wielokrotnie brał udział w kursach mistrzowskich, gdzie pedagogami byli: Jean Fournier, Irena Dubiska, Wolfgang Marschner, Oleg Krysa, Renato de Barbieri, Zachar Bron. W 1988 r. został członkiem orkiestry Sinfonia Varsovia, współpracując jednocześnie z Polską Orkiestrą Kameralną. W orkiestrach tych, prowadzonych przez m. in. Jerzego Maksymiuka, Emmanuela Krivine'a czy Sir Yehudi Menuhina dokonał wielu nagrań dla wytwórni EMI, Decca, Virgin Classics czy Denon. Uczestniczył w tournées koncertowych w Europie, Argentynie, Brazylii, Japonii i USA. Po rocznym pobycie we Francji w L'Orchestre de Chambre National de Toulouse grał we wrocławskiej orkiestrze smyczkowej Leopoldinum. Jest jednym z założycieli i koncertmistrzem (od 1996 r.) Wrocławskiej Orkiestry Kameralnej „Leopoldinum", której dyrektorem artystycznym jest Jan Stanienda. Uczestniczył w światowym tournée Menuhin Festival Orchestra oraz w koncertach

orkiestry Sinfonia Helvetica, do której zapraszani są wybitni muzycy z krajów europejskich. Koncertuje często jako solista. Do najbardziej wartościowych swoich występów artysta zalicza koncerty w Queen Elisabeth Hall w Londynie, Teatro Colon w Buenos Aires, na festiwalu „Musique et Amitie" w Biel w Szwajcarii, na festiwalu „Wieczory w Arsenale" we Wrocławiu a także występ w Spivey Hall podczas Igrzysk Olimpijskich w Atlancie.
Od 1993 r. prowadzi klasę skrzypiec w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu.

JAROSŁAW PIETRZAK, born in Łódź, graduated with distinction from a secondary music school (1981). Already in 1980 he was a prizewinner of the National Festival of Young Violinists in Lublin. He continued his education with Zenon Brzewski at the Music Academy in Warsaw. He has taken part in numerous master classes, including those given by Jean Fournier, Irena Dubiska, Wolfgang Marschner, Oleg Krysa, Renato de Barbieri, and Zachar Bron. In 1988 he became a member of Sinfonia Varsovia, collaborating at the same time with the Polish Chamber Orchestra. He has made many recordings with those two ensembles, under the baton of such conductors as Sir Yehudi Menuhin, Jerzy Maksymiuk and Emmanuel Krivine, for EMI, Decca, Virgin Classics and Denon. Orchestral foreign tours have taken him to most European countries, Argentina, Brazil, Japan and the United States. After a year-long contract with the L'Orchestre de Chambre National de Toulouse in France, in 1996 he returned to Poland and became the leader and one of the founders of the Leopoldinum Chamber Orchestra of Wrocław (artistic director – Jan Stanienda). He has participated in a world tour by the Menuhin Festival Orchestra and has played in Sinfonia Helvetica, which brings together prominent musicians from different European countries.
He has also developed a successful career as a soloist. His most memorable performances include concerts in London's Queen Elisabeth Hall, the Teatro Colon in Buenos Aires, the Spivey Hall (during the Olympic Games in Atlanta), at the 'Musique et Amitie' Festival in Biel, as well as the 'Evenings in the Arsenal' Festival in Wrocław.
Since 1993 he has run a violin class at the Karol Lipiński Music Academy in Wrocław.

Duos